

om den forurettede eller den godtroende Erhverver skal tilkendes selve Retten over Ejendommen eller skal nøjes med Erstatning af Fondet. Da en saadan Afgørelse efter sin Beskaffenhed rettest bør træffes ved Dom, og da det derhos af principielle Grunde maa anses for urigtigt at henlægge saadan Afgørelse til Dommeren selv, idet Striden har sin Oprindelse fra Fejl eller Forsømmelser, for hvilke Dommeren bærer Ansvaret, har man ændret Bestemmelsen derhen, at Afgørelsen træffes ved Dom, hvorved bemærkes, at Sagen i Medfør af § 30, sammenholdt med det tilføjede 3. Pkt. i § 34, 1. Stk., anlægges ved Landsretten og rettes mod Tinglysningsdommeren i den paagældende Retskreds paa det Offentliges Vegne.

I § 35 har man som et nyt 2. Stk. indsat en Bestemmelse om, at de heromhandlede Regler ikke gør nogen Forandring i de gældende Regler om Tjenestemænds Ansvar.

Til § 36.

Da det er af Interesse netop i Tinglysningssager at faa Kærespørgsmaalet klaret hurtigst mulig, er Kærefristen nedsat fra 1 Maaned til 2 Uger. § 36, sidste Punktum er udeladt, da en Indførelse af Kæremaal i Dagbog og Tingbog ikke kan anses for paakrævet. For at afskære Tvivl om, fra hvilket Tidspunkt Kærefristen regnes, har man som et nyt 2. Pkt. indsat en Bestemmelse herom. Man har paa Grund af de talrige forekommende Afgørelser efter denne Lov ikke villet fastsætte nogen bestemt Form for Meddelelsen om Afgørelsen, hvilken Meddelelse kan ske saavel skriftlig som mundtlig.

Til § 37.

Efter Kreditforeningernes Ønske er for Landejendommens Vedkommende den i Konkurslovens § 153 givne Specifikation væsentlig opretholdt; i Stedet for „Husdyr“ i 5. Linie er derfor indsat Ordene „Besætning, Gødning, Afgrøder“. Ordet „hørende“ er sat i Stedet for „værende“ i § 153, da f. Eks. et Kreatur jo meget vel midlertidig kan være anbragt andetsteds og dog som hørende til Ejendommen selvfølgelig maa være indbefattet under Pantet, se ogsaa Fr. 28. Juli 1841 § 3.

Den nuværende Regel i Konkurslovens § 153 har iøvrigt en for Panthaveren uheldig Formulering i Ordene: „den til enhver Tid paa Ejendommen værende Gødning og Afgrøde o. s. v.“; thi heri ligger intet om,

at der dog altid skal være et vist Minimum tilbage, til Betyggelse for Pant-haverne. Vor Domspraksis har imidlertid gennem en Række Afgørelser alligevel fastslaaet, at der af Afgrøden, Besætningen o. l. dog ikke maa udskilles mere end, hvad der er en Følge af en regelmæssig Drift af den paagældende Ejendom, saasom skaarne Tørv, hjemtagne Kartoffler, Høns, Grise, Føl o. l. (se bl. a. Domme i U. f. R. 1881 S. 1114, 1891 S. 891, 1906 S. 57). Justitsministeriet har derfor bestemt sig for udtrykkelig at fastslaa denne Domstolens Begrænsning, og man har derfor ændret Paragraffens 1. Stk. i Slutningen i Overensstemmelse hermed, idet det samtidig bemærkes, at Udtrykket „nødvendig til en forsvarlig Drift o. s. v.“ let kunde føre til, at kun det strengt nødvendige var indbefattet under Pantet, hvad selvfølgelig ikke har været Hensigten.

Det har været overvejet, hvorvidt Ordet „varig“ i § 37, 1. Linie kunde udgaa; men man maa formene, at det bør bibeholdes, da Grænsen ellers flyder ud (se ogsaa L. Nr. 211, 1. Juni 1922 § 1). Men deri ligger dog ikke, at f. Eks. en Villa, naar den indrettes som Klinik, eller et ellers til Beboelse bestemt Hus indrettes som Hospital, skulde være unddraget Bestemmelsen. Og saa denne Kliniks og dette Hospitals Tilbehør vil kunne pantsættes efter § 37. Iøvrigt bemærkes, at det ikke nødvendigt til den „varige Indretning“ kræves, at der i selve Ejendommen er foretaget egentlige Bygningsforandringer. Den varige Indretning kan ogsaa ligge i selve Lokalernes eller Værelsernes Indretning, Anbringelse deri af det særlige Inventar, Redskaber, Instrumenter o. l.

I § 37, 2. Stk., er Udtrykket „Ejerens Krav mod Forsikreren“ erstattet af „det pantsattes Forsikringssummer“, da der gives Tilfælde, hvor Panthaverne har Krav paa Forsikringssummen, selvom Ejeren har forbrudt denne Ret. § 37, 2. Stk., 2. Pkt. er udeladt, da Reglen maa anses for selvfølgelig.

Til § 38.

Da det ikke er Meningen med § 38, at Indretninger anbragte af Lejeren skal omfattes af den her givne Regel, er der for Tydeligheds Skyld tilføjet Ordene „paa Ejerens Bekostning“. Da Ordene i 2. og 3. Linie „og de efter den almindelige Opfattelse maa anses for Tilbehør til Ejendommen“ formentlig er noget for ubestemte, er de afløst af Udtrykket: „til Brug for Ejendommen eller en derværende Erhvervs-virksomhed“.